

Milí poslucháči, bratia a sestry.

Začneme čítaním textu z 1.knihy Mojžišovej, zo 14. kapitoly.

*„A keď počul Abram, že je zajatý jeho brat, vyviedol svojich skúsených mužov z rodiny v jeho dome, tristo osemnástich a hnal sa za nimi až po Dán. A rozdelil sa na nich v noci, on i jeho sluhovia a porazili ich a stíhal ich až po Chóbu, ktorá leží na ľavej strane Damasku. A navrátil všetok majetok i Lóta, svojho brata, i jeho majetok navrátil, a tiež i ženy i ľud. Vtedy vyšiel kráľ Sodomy oproti nemu, keď sa už bol navrátil od porážky Kedorloámera a kráľov, ktorí boli s ním, do doliny Šávě, to je dolina kráľova. A Melchisedek, kráľ Salemu, vyniesol chlieb a víno. A to bol kňaz silného Boha najvyššieho. A požehnal ho a riekol: Požehnaný Abram silnému Bohu najvyššiemu, majiteľovi nebies a zeme. A požehnaný silný Boh najvyšší, ktorý vydal tvojich protivníkov do tvojej ruky. A Abram mu dal desiatok zo všetkého. A kráľ Sodomy povedal Abramovi: Daj mi ľud a majetok vezmi sebe. Ale Abram povedal kráľovi Sodomy: Pozdvihol som svoju ruku k Hospodínovi, silnému Bohu najvyššiemu, majiteľovi nebies a zeme, že ani len niť, ani len remenec obuvi, že nevezmem nič zo všetkého toho, čo je tvoje. Aby si nepovedal: Ja som obohatil Abrama. Okrem toho, čo zjedli mládenci a okrem podielu mužov, ktorí išli so mnou.“*

Máme pred sebou text, ktorý je veľmi bohatý na myšlienky. Zameriame sa však len na niekoľko bodov, ktoré majú spoločnú súvislosť. Ide o Abrahámovu konanie. Počul, že sa niečo stalo s jeho bratom Lótom, a tak išiel, aby navrátil jeho majetok. Vydával seba, svojich ľudí a dokonca až svoj život na to, aby zachránil tých, ktorí sú mu blízki. Ale to nie je všetko. Dal dokonca v určitej situácii, keď už sa vracia ako víťaz, ktorý by mal prijať poctu, slávu a dary, namiesto toho dáva on desiatok zo svojho všetkého majetku. Namiesto toho, aby ešte teraz mohol získať, je ochudobnený. Nakoniec, keď mu kráľ Sodomy ponúka majetok, tak odmieta do najmenšieho detailu všetko, čo by mu len mohlo patriť. Už ste možno prišli na to, že témou je dávanie.

Nová Zmluva taktiež hovorí o dávaní a hovorí to veľmi jasne na rôznych miestach. Napríklad v knihe Skutkov je napísané, že blahoslavenejšie je dávať ako brať. Evanjelium hovorí: *„Dávajte a bude vám dané.“* Božie Slovo nás vyzýva k tomu, aby sme boli štedrý. Aby sme nenechávali veci len pre seba. Vnímam, že často kresťania takým spôsobom žijú. Vďaka Bohu. Prijímame návštevy, aj to je určitá forma dávania. Dávania svojho času, dávania svojho súkromia, dávania niečoho zo svojich darov. Dávame často dary do pokladničky, sú takí, ktorí dokonca dávajú tak, ako sme čítali o Abramovi, desiatok. Desatinu z celého svojho majetku. Možno nie naraz, ale je to každý mesiac zo svojej výplaty, zo svojich príjmov. Nevieť či sú, hlavne mladí, na to zvyknutí, že aj takáto forma kresťanstva je niečo, čo Pán Boh prijíma od nás. Chcem sa však zastaviť pri ešte inom zaujímavom kresťanskom fenoméne. Sú kresťania, ktorí veľmi radi dávajú. Dávajú veľa, bez toho, že by niekto na nich pozeral, či dali alebo nie. Dávajú ochotne. Napriek tomu tí istí ľudia často odmietajú prijať nejaký dar a cítia sa pri tom previnilo. Prečo? Majú na to niekoľko obranných viet. Jedna z nich znie takto: „Ja si to nezaslúžim.“ To je síce pravda, ale keď oni dávajú, tí druhí si to zaslúžia? Alebo keď to zoberieme z Božieho pohľadu; čo si vlastne človek pred Pánom Bohom zaslúži? Veď všetko, čo máme, ako kresťania to vyznávame, je z milosti. Nič, čo máme, nie je zaslúžené. Akým spôsobom sme prijali odpustenie, keď sme vyznali svoje hriechy? Nijako sme si to neodpracovali. Nijako nemôžeme vrátiť späť to, keď sme urobili niečo zlé. Keď sme niekomu poškodili. Môžeme len prosiť o odpustenie a čakať na milosť. A ak tú milosť nedosiahneme, tak sme vinní.

Božiu spravodlivosť získavame ospravedlnením. Ak toto je základný Boží princíp, ktorým môžeme prichádzať ku Nemu a byť Mu priateľmi, na základe ktorého môžeme mať s Ním vzťah, a môžeme mať zaslúbenia, že prideme do neba, že sme Božími deťmi a ďalšie, tak podobným spôsobom máme organizovať celý náš život. Ak sme prijali od Neho veľký dar, tak môžeme prijať aj nejakú maličkosť od nášho brata alebo blízkeho človeka. Veď akákoľvek veľká vec, ktorú by sme mohli prijať materiálnym spôsobom, je skutočne maličkosťou oproti veľkému Božiemu daru života.

Iná veta je tiež postavená ako obrana voči prijatiu daru, je priamo biblický text. „*Blahoslavenejšie je dávať ako brať.*“ Ale keď sa bližšie pozrieme na formuláciu tohto textu, tam nie je napísané: Blahoslavené je dávať a nie je blahoslavené prijímať. Keby nebolo blahoslavené prijímať, ako by sme sa stali Božími deťmi? Nie je blahoslavené byť Božími deťmi? Pozrime sa ešte lepšie ako je napísané: „*Lebo je blahoslavenejšie...*“ Je tam druhý stupeň. Takže môžeme povedať: „Blahoslavené je prijímať, a ešte blahoslavenejšie je dávať.“

Ďalšia podobná veta z úst tých, ktorí nechcú prijímať: „Lebo my nechceme byť dlžníkmi. Veď znova je napísané, aby sme sa nestali dlžníkmi.“ Jedna z odpovedí môže byť: „Robme to nie formou, aby sme prestali prijímať, ale prijímajme, ale o to viac dávajme.“ Aby sme boli tí blahoslavenejší. Aby sme stále pamätali na to, že sú tu okolo nás tí, ktorí sú v núdzi, ktorí potrebujú.

Ešte iná veta: „Potrebujeme byť nezávislí.“ Povedal by som, že toto je úplne bezbožná veta. Nevieť či ju zvykneme vyslovovať, ale zato chceme byť nezávislí, chceme žiť svoj autonómny život. Lebo byť závislý, to je skoro ako byť v otroctve. Byť na niekom závislý nie je príjemná predstava. Všetko chceme mať vysporiadané, aby sme mali slobodu. A veď my chceme mať slobodu Božích detí. A tak na základe toho odrezávame všetky vzťahy. Pán Boh to tak určite nemyslel. On nechce, aby sme minimalizovali vzťahy so svojimi blíznymi. Či už sú to rodinní príslušníci alebo bratia a sestry z cirkevného zboru, alebo susedia, ktorých stretávame menej, ale chce, aby sme prispôsobili svoje prijímanie dávaniu, ktoré sme ochotní dať. Nechce, aby sme išli do minima, že málo prijímame, a potom nemusíme dávať, ale naopak. Prijímame a zároveň tým prijímame lásku tých druhých. Nie je to len o tom, že my sme dostali nejaký dar, ale je to vyjadrenie vzťahu toho druhého ku nám, a my tým vyjadrujeme, že ho radi prijímame, že ho máme radi. Keď nám to je nepríjemné, tak o to viac dávajme. Nemusíme to vrátiť práve jemu, ale tam, kde nám Pán Boh ukazuje, že je to potrebné. Na západe som počul, že keď sa niekto žení, vydáva, tak si musia zapísať všetky dary, ktoré dostali. Mr. Bean daroval toľko a toľko. Aby, keď sa on bude ženiť, alebo on bude mať 50-ku, sme mu presne taký istý dar odovzdali. Aký je to potom dar? A aký je to vzťah, keď máme všetko vyvážené až na gramy? Pán Boh nás vedie ku láske, aby sme prispôsobili, a nielen prispôsobili, ale predčili svojím dávaním to, čo sme dostali. Aby sa tak rozhojnilo dávanie a požehnanie. A aby sme mohli byť blahoslavení. A zároveň tým bude fungovať dôležitý princíp, jeden zo základných pilierov, princíp lásky. Budeme teda rátať, koľko sme dostali, aby sme si potom vypočítali, koľko máme dať, a ešte o niečo pridáme. To je veľmi zložitý život. A kdeže je potom kresťanská sloboda? Keď som hovoril o kresťanskej láske, tá nehovorí nič o rátaní. Tá hovorí, aby sme prestali rátať. Aby sme prestali rátať vinu našich vinníkov. Aby sme prehánali s našim odpustením. Aby sme odpúšťali 7krát, 70krát do dňa. Aby sme prestali rátať. Aby sme dávali toľko, že keď sa nám kedykoľvek stane, že nám niekto dá aj veľký dar, aby sme tým neboli zaskočení, že sme prestali byť blahoslavení. Alebo, že teraz som ja na rade. Pretože ja dávam a zo srd-

ca dávam. Aj my radi a ochotne dávajme. Na počítanie môžeme zabudnúť. Dokonca vieme zo svojho života, že mnohé situácie sú také, že si to nevieme zrátat'. Ako zrátame, že sme boli u niekoho na návšteve? Koľko to stálo? Koľko to bolo darov od hostiteľov? Otvorme náš dom dokorán, aby kedykoľvek niekto príde, sme ho ochotne prijali a dali všetko, čo potrebuje. Aby sme mali náš dom otvorený pre Boží ľud, pre núdznych. Napriek tomu, že žijeme v systéme, ktorý je do značnej miery sociálny. Ale to nevylučuje našu lásku voči blíznym. Taktiež keď pozrieme na to, ako Kristus stvoril Cirkev, povedal, že sme telo. Sme Jeho telo a On je hlavou. Sme údmi tela. A nie všetci sme rukami, nie všetci sme očami, nie všetci sme ušami, každý z nás je niekým iným a sme na to, aby sme sa navzájom doplňovali. Veľmi to súvisí práve s tým, čo sme hovorili o dávaní. Ako rôzne údy tela Kristovho máme aj rôzne duchovné dary. A to je presne o daroch, čo dávame. Dávame dary a tým, že sa vzájomne obdarúvame, sa obohacujeme rôznymi vecami k tomu, aby celé telo mohlo fungovať ako dobrý celok. Možno ale predsa niektorí namietnu, že predsa len chcú mať svoj život vyvážený. Uvedomme si, že nikdy nebude náš život vyvážený. Dokonca nikdy sa nedostaneme do situácie, že by sme boli v prevahe dávania. Lebo je to v rozpore s tým, čo som hovoril. Uvedomme si len dva základné fakty. Pred Bohom, ktorý je Stvoriteľom, sme aj my stvorení Ním. Ako vyvážíme život, ktorý sme dostali? Ak sme prijali nový duchovný život tým, že sme prijali smrť Pána Ježiša, ako odplatíme Jeho smrť? Ako toto dosiahneme? Ako to vyvážíme? Nikdy. Nijakým spôsobom. Ani len to nedorovnáme. Nieto ešte, že by sme presiahli. Môžeme len z vďačnosti dávať nejaké omrvinky, ktoré nám On sám dal, aby sme ich mohli znova Jemu dávať naspäť. Alebo tam, kde si to On praje. Je to možno podobné, ako keď rodičia dajú peniaze svojim deťom a tie im potom kúpia darček. Deti dajú darček svojmu rodičovi, ale nie je to nič, čo by už predtým rodičia nemali. Dávanie je teda ohromná vec, ktorú nám Pán Boh daroval, aby sme mohli naplniť prikázanie lásky. Aby sme sa milovali navzájom. Nie preto, aby sme počítali, aby sme museli prestať prijímať alebo špekulovať s našimi životmi, je to princíp lásky. Sú tu však výnimky, na ktoré si treba dať pozor. Nakoniec pozrime na daný príbeh. Hovorili sme o Abrahámovi, ktorý dával, ale sám odmietol prijímanie. Ale my prijímajme, ale ešte viac dávajme. Súvisí to práve s tými výnimkami. Prvá výnimka je vtedy, keď to porušuje zákon. Ak by sme mali prijať niečo, čo je ukradnuté, alebo že by sme si sami mali zobrať niečo, čo nám nepatrí. Aj keď sme boli zvyknutí ešte z čias socializmu, že predsa všetko je naše, všetko si môžeme zobrať, bola to len hlúpa výhovorka. V skutočnosti to bolo len prikrytie slova krádež. Ak ide o niečo, čo nám nepatrí, vtedy si to nemôžeme zobrať. Taktiež aby sme si dávali pozor na neznáme veci. Pozor na veci, ktoré vedú alebo môžu viesť k nepokoju. Sú napríklad ľudia, ktorí niečo dajú, aby si nás zároveň zaviazali. Súvisí to s tou druhou výnimkou. Pozor na zlých ľudí. Vieme, že ľudia, ktorí žili v Sodome a Gomore, boli naozaj zlí a veľmi zlí ľudia. Takže neskôr ich musel Pán Boh všetkých zničiť. A toto si Abrahám uvedomoval a zdá sa, že práve preto povedal, že nie. Veď je to tam priamo napísané. Hovorí: „*Neprijmem, nevezmem nič z toho, čo je tvoje, aby si nepovedal: Ja som obohatil Abraháma.*“ Aby sme boli múdri aj v týchto veciach, možno to súvisí aj s reklamami v dnešnej dobe, ktoré ponúkajú veľa, aby sme zobrať, a nakoniec zistíme, že sme namiesto prijatia len dali, ale aj s osobnými vzťahmi. Sú ľudia, ktorí sú vyslovene zlí. Tam si treba dať pozor. Radšej prijímame len stratu, radšej budme tí, ktorí ťahajú za kratší koniec. Len aby sme sa nedostali do rúk takýchto ľudí. Pozrime ešte raz na Abraháma, o ktorom sme na začiatku hovorili, že celý ten podnik, do ktorého sa pustil, bol pre neho stratový. Išiel do rizika, musel veľa cestovať, dokonca sa postarať o všetkých tých,

ktorí patrili do jeho domu. Vrátil všetko Lótovi, Sodomčanom, a nakoniec dal Bohu ešte desiatinu zo svojho majetku. A dal ešte aj niečo spolupracovníkom, pretože sa tam spomína ešte aj podiel mužov, ktorí išli s ním. Napriek tomu Abrahám prijal a neprijal toho málo. Získal naspäť život svojho synovca Lóta. Nezískal a neprijal len samotný Lót, ale bolo to veľa aj pre Abraháma, ktorý žil v cudzine a mal tam blízkeho človeka. Stálo za to bojovať za niekoho, kto patrí do Božieho ľudu. Je to zisk aj pre mňa samého. Potom tam čítame, že sa stretol s kýmsi neznámym. S nejakým kráľom Salemu, Melchisedekom. A ten ho požehnal. Môžeme povedať, že požehnanie neznamená veľa. Je to naozaj tak? Požehnanie nie je maličkosť. Je to niečo, čo má hodnotu duchovného daru. Je to duchovný dar, ktorého hodnotu si často málo uvedomujeme. Cez požehnanie, ktoré v tejto chvíli Abrahám dostal, sa spustil znova proces komunikácie Pána Boha a ďalších Jeho darov, ktoré Abrahám dostal a cez ktoré sa stal otcom viery. Aj pre nás. Za týmto požehnaním nasledoval Boží rozhovor s Abrahámom. Nové zaslúbenie a vzápní zmluva medzi človekom, Abrahámom, a Bohom nebies a zeme. Nakoniec, veď sme deti zaslúbenia. Zaslúbenia duchovných požehnaní, duchovných vecí. Keď skutočne berieme Božie Slovo a odovzdanosť Bohu vážne, potom to najdôležitejšie a najvzácnejšie je to, čo očakávame po smrti v nebi. A toto Abrahám získal. A v nemalej miere sa stal požehnaním aj cez toto požehnanie pre naše životy a pre životy ďalších generácií. Požehnaním pre celé generácie pre celý Boží ľud. Amen.